

Arrest

nr. 139 735 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2010⁴ met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 27 september 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenoot, die de Spaanse nationaliteit bezit en verblijfsrecht kreeg op grond van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 juli 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zowel in hoofde van de echtgenoot als in hoofde van verzoekster. De beslissingen genomen in hoofde van verzoekster worden geïnviseerd met het huidige beroep en luiden als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw A., A. (...) diende op 27/09/2012 een aanvraag voor het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie in als echtgenote van de heer E. A. K., M. (...). Zij verkreeg de F-kaart op 29/05/2013.

Voor het kind E. A., Y. (...) (° 21.04.2001) werd op 27/09/2012 een aanvraag voor het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie ingediend als bloedverwant in neerdalende lijn van de heer E. A. K., M. (...), zijn vader.

De heer E. A. K., M. (...) kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980. Het verblijf van de echtgenoot/vader werd op 30/07/2014 beëindigd op basis van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie waarbij betrokkene zich hebben gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen, overeenkomstig artikel 42quater, §1,1° van de wet van 15/12/1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken verstuurd naar gans het gezin op 08/01/2014 (betekend op 20/01/2014) waarbij betrokkenen werden gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen in staat moeten zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat mevrouw A. A. (...) op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister aan mevrouw overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08/10/1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Het kind volgt de situatie van de ouder die bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.”

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot met bevel om het grondgebied te verlaten werd door de echtgenoot aangevochten bij de Raad. Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 139 434 van 26 februari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Verzoekster verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoekster geenszins werd gehoord aangaande redenen waarom haar echtgenoot niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van art. 40§4 Vw..

Dat verzoekster geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.

Dat immers verzoekster geen enkele schuld treft.

Dat verzoekster volledig ter goeder trouw is.

Het tweede middel is afgeleid uit de “schending van het artikel 42quater§1, laatste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoeksters rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.”

Het middel wordt als volgt geadstrueerd:

“Art. artikel 42bis§1, laatste lid, Vw. stelt het volgende :

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoeksters sociaal-economische situatie, met haar integratie in de Belgische samenleving en met haar langdurig verblijf in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoeksters gezinsleven in België, naar haar gezondheidstoestand, naar haar sociaal-economische situatie, naar haar integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van haar verblijf in België en naar de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Dat verzoekster evenwel degelijk in het bezit is van bewijsstukken aangaande haar (inspanningen tot) socio-economisch en culturele integratie in de Belgische samenleving, waaronder bewijzen van haar huidige tewerkstelling in België bij BVBA [...] (cf. stuk 2), haar met succes gevolgde Nederlandse taallessen in België en haar inschrijvingsbewijs voor het nieuwe schooljaar (cf. stukken 3 en 4).

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoeksters langdurig verblijf, verzoeksters inspanningen om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, verzoeksters tewerkstelling bij BVBA [...],... geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters economische situatie en haar sociale en culturele integratie in het Rijk.

Dat immers verzoekster wel degelijk alles in het werk heeft gesteld opdat zij zich zo vlug mogelijk socio-economisch en cultureel integreerde in de Belgische samenleving.

Dat met deze (inspanningen tot) socio-economische en culturele integratie van verzoekster in de Belgische samenleving door verweerder geenszins wordt rekening gehouden.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 42quater§1 laatste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van het evenredigheidsbeginsel”.

2.1.2. Het eerste en het tweede middel viseren de eerste bestreden beslissing en worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen beoordeeld:

2.1.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster verwijt de verwerende partij in essentie haar niet te hebben gehoord omtrent de redenen waarom haar echtgenoot niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, geen rekening te hebben gehouden met alle elementen van het dossier en te hebben nagelaten haar uit te nodigen om bijkomende bewijsstukken neer te leggen, terwijl zij volledig te goeder trouw is en haar geen schuld treft. Er is verder geen grondig onderzoek gevoerd naar haar gezinsleven in België, naar haar gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong, zoals voorzien in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, terwijl zij wel in het bezit is van stukken dienaangaande.

Het derde lid van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld:

“Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken verstuurd naar gans het gezin op 08/01/2014 (betekend op 20/01/2014) waarbij betrokkenen werden gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42quater §1, 3^e lid van de wet van 15/12/1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen in staat moeten zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeksters middel feitelijke grondslag mist. Immers, voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht ontvingen verzoekster en haar echtgenoot een schrijven van 8 januari 2014, waarvan zij kennis namen op 20 januari 2014, van de verwerende partij waarin het volgende werd gesteld:

“Mevrouw / Mijnheer de Burgemeester,

Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden :

- als werknemer. werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas geldig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)
- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-atteest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij werkloosheidsuitkering geniet.
- als student: inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering

. als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering /...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen. ,

Indien de partner / echtgenoot / echtgenote een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid en/of art. 42 quater §1, 3 lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

Gelieve een kopie van deze brief voorzien van de datum van kennisname en handtekening van betrokkene over te maken aan onze dienst via het hierboven vermeld faxnummer."

Niet alleen werden de beide echtgenoten dus in de gelegenheid gesteld om elementen bij te brengen aangaande de actuele situatie van de echtgenoot van verzoeker op het vlak van het al dan niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden, bovendien werd verzoekster in fine van deze brief uitgenodigd om het bewijs te leveren van een economische activiteit of bestaansmiddelen en haar ook de mogelijkheid gegeven om de humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid bij te brengen. Derhalve kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende of zorgvuldig te informeren. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven derhalve niet afwentelen op de verwerende partij.

In de mate dat verzoekster erop zou alluderen dat zij mondeling had moeten worden gehoord, is de Raad van oordeel dat uit het voorgaande blijkt dat zij in de gelegenheid werd gesteld om op een nuttige wijze alle relevante elementen naar voor te brengen vooraleer de thans bestreden beslissing zou worden genomen. Verzoekster kon in antwoord op het voormelde schrijven haar standpunt formuleren, en brengt verder geen enkel argument bij dat erop zou wijzen dat zij in de gegeven omstandigheden ook nog mondeling had moeten worden gehoord (cfr. RvS 19 februari 2009, BVBA ANNA).

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoekster nu wel een aantal stukken bij haar verzoekschrift voegt, maar dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat zij deze aan de verwerende partij had bezorgd voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster brengt geen enkel bewijs bij waaruit zou moeten worden geconcludeerd dat daar anders over zou moeten worden gedacht. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.1.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste en tweede middel niet kunnen worden aangenomen.

2.2.1. Het derde middel viseert de tweede bestreden beslissing en is genomen uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en van het proportionaliteitsbeginsel. Het wordt als volgt geadstrueerd :

“Dat, alsgevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster België, waar zij samenwoont met haar echtgenoot en haar drie minderjarige kinderen en waar zij tewerkgesteld en geïntegreerd is, dient te verlaten (cf. stukken 2,3 en 4).

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen."

2.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat een afweging is gebeurd zoals bedoeld door verzoekster. Zo wordt gemotiveerd:

“Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken verstuurd naar gans het gezin op 08/01/2014 (betekend op 20/01/2014) waarbij betrokkenen werden gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42quater §1, 3^e lid van de wet van 15/12/1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen in staat moeten zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht."

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat in de hiervoor reeds geschetste context, waarin haar werd gevraagd naar de humanitaire elementen zoals bedoeld in artikel 42quater, derde lid van de Vreemdelingenwet, met name *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst."* en met betrekking tot dewelke zij zelf heeft verkozen geen van deze elementen in te roepen, niettegenstaande zij daartoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd, het gestelde in de bestreden beslissing niet zou volstaan als belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het is geenszins kennelijk onredelijk of disproportioneel om te oordelen dat een vreemdeling in die omstandigheden zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan de intrekking van het verblijfsrecht. In de mate, overigens, dat zij verwijst naar haar gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat de andere gezinsleden van verzoekster, met name haar echtgenoot en kinderen, evenzeer het voorwerp uitmaken van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet het gevolg kan zijn van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM of het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond. Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS